

BEŠTIE -Z- OLÝMPU

Lucy Coatsová

Správce
stajní

FRAGMENT

Beštie z Olympu 1

Správca stajní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Lucy Coatsová

Beštie z Olympu 1 - Správca stajní – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BEŠTIE
-Z-
OLYMPU

Lucy Coatsová

BEŠTIE -Z- OLÝMPU

Správce
stajní

FRAGMENT

Text copyright © 2015 by Lucy Coats
Illustrations copyright © 2015 by Brett Bean
Translation © Zuzana Štelbaská 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1010-7
ISBN e-knihy 978-80-566-0990-3 (1. zverejnenie, 2019)

*Pre Findlay, Lochana a Palomu
od ich pratety Ancienne*

1. KAPITOLA

BOŽSKÝ OTEC

Keď pricestoval jeho otec, Démon práve trkotal so sliepkami o vajciach. Nikdy predtým sa s otcom nestretol, ale hneď si bol istý, že je to on. Jeho otec mal:

Tučné chlpaté kozie nohy.

Veľké zakrútené rohy.

Žlté oči s čiernymi priečnymi zreničkami.

Žiadne oblečenie, ktoré by stálo za zmienku.

A zbierku strieborných pastierskych píšťal.

Démonov otec bol boh.

„*Líščíbohliščíbohliščíbohbežbežbežkotkodaaa-aakkkk!*“ kotkodákali sliepky a v hrôze pobehovali po dvore.

Démon si kľakol do prachu a sklonil hlavu. Nebol si celkom istý, či sa práve toto robí pred otcom, ale celkom určite by ste to spravili pred bohom. Najmä ak je ten boh Pan, vládca lesov a všetkých divokých tvorov. Boh, ktorý by mohol zvolať svorku hladných medveďov, ktoré by vás v momente roztrhali na kusy.

„Pandemónius, chlapče môj!“ zvolal jeho otec. Panov hlas bol ako machová kôra prastarých stromov. Hlboký a na okrajoch zamatový, s troškou chrumkavej drsnosti.

Hoci to bolo Démonovo pravé meno, nikto ho nikdy nevolal Pandemónius. Dokonca aj horské vlky ho volali Démon – a tie predsa vždy uprednostňujú formálny štýl vyjadrovania. Démon sa práve chystal povedať otcovi, ako

hlúpo znie celé jeho meno, keď pod pazuchami ucítil pár obrovských rúk. Zdvihli ho do božského objatia, ktoré štiplavo páchlo skazenými vecami ako kozie pižmo alebo stará, zvetraná krv.

„Konečne sa stretávame, môj synu! Pod', pôjdeme nájsť tvoju drahú matku Carys a pobalíme tvoje veci. Príliš dlho som ju nevidel. Vlastne, odkedy si prišiel na svet. Pri Diovej brade, ako ten čas letí!“

Asi o dve minúty neskôr sa zmätený Démon ocitol v rohu chatrče, ktorú obýval so svojou mamou. Kým si ukladal svoj maličký majetok do batoha, videl, ako otec niečo šepká mame do ucha.

Keď zbadala vo dverách Démona, ako vošiel spolu s otcom, na tvrdú špinavú zem jej z rúk vypadol najlepší krájací nôž. Takmer jej odťal palec na nohe. Teraz iba vysokým hlasom opakovala: „Ale, ale, ale...“ Znela ako Démonovo

čierne jahniatko Jačmienok, keď si pýta mlieko. Pokojne mohla mlčať. Pan rozdupal jej *ale* ako útočiaci kentaur.

„Pandemónius ide so mnou!“ vyriekol nakoniec. „Moje posledné slovo. Nechceš uraziť bohov tým, že ho so mnou nepustíš, všakže?“

Na to jeho mama nemohla naozaj nič povedať. Smrteľníci, ktorí nahnevali bohov, zvyčajne skončili ako kôпка spáleného popola alebo ako stromy či kamene. Nakoniec Pan silou vystrčil Démona von z dverí bez toho, aby sa s mamou rozlúčili viac než iba rýchlym bozkom a objatím. Fňukajúca Carys im mávala vlhkou vreckovkou.

Aj Démonovi bolo do plaču. Mama bola celá jeho rodina. Cítil, ako mu v hrdle rastie tučná, stále väčšia a väčšia hrča, až takmer nemohol dýchať. Neodvážil sa spýtať, kam ho vlečú alebo

prečo. Aj keby nabral odvahy, i tak nevedel, ako by mal osloviť svojho otca.

Vaše Božstvo? Vaša Svätosť? Vaše Otcovstvo? Pred pár minútami bol iba obyčajný jedenásťročný chlapec, ktorý žil s mamou blízko obyčajnej dediny uprostred Arkádie. Deň trávil pasením kôz a oviec a sliepok a okopávaním zeleniny.

I keď to, že sa mohol rozprávať so zvieratami, *bolo* neobyčajné. Všetci okolo neho vedeli, že je synom boha, a také veci sa deťom – polobohom stávali. Nikto si to príliš nevšímal, okrem miestnych farmárov, ktorí ho zavolali, vždy keď ich zvieratá ochoreli. Démon dokázal povedať, čo sa stalo, aby im jeho mama predpísala byliny. Všetci farmári si zvykli na to, že im Démon vravel, čo hovorí ovca: „Bolí ma brucho,“ namiesto obyčajného „Beeeee.“

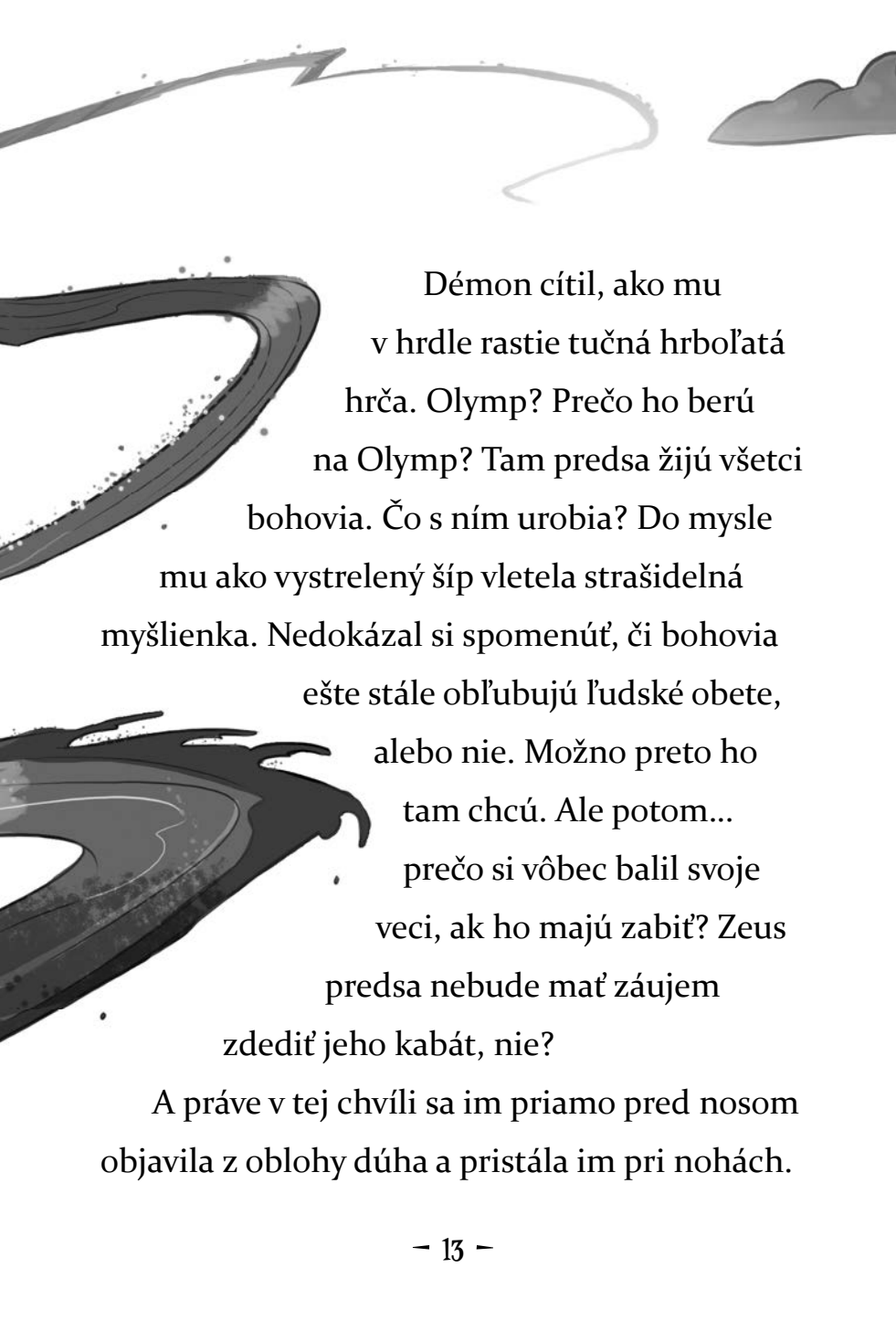
Teraz ho od všetkého, čo poznal, iba tak,

z minúty na minútu, vytrhol otec, ktorého
ani nedokázal osloviť.

Keď prišli na kraj lesa, Pan sa zastavil.

„IRIS!“ zvolal boh. „DÚHOVÝ
EXPRES PRE DVOCH!
SMER OLYMP!“

Démon cítil, ako mu
v hrdle rastie tučná hrboľatá
hrča. Olymp? Prečo ho berú
na Olymp? Tam predsa žijú všetci
bohovia. Čo s ním urobia? Do mysle
mu ako vystrelený šíp vletela strašidelná
myšlienka. Nedokázal si spomenúť, či bohovia
ešte stále obľubujú ľudské obete,
alebo nie. Možno preto ho
tam chcú. Ale potom...
prečo si vôbec balil svoje
veci, ak ho majú zabiť? Zeus
predsa nebude mať záujem
zdediť jeho kabát, nie?

A práve v tej chvíli sa im priamo pred nosom
objavila z oblohy dúha a pristála im pri nohách.

„Naskoč, synu,“ povedal Pan. „Pevne sa ma drž. Dúhový expres môže byť trochu rýchly, ak naň nie si zvyknutý.“

Démon urobil, ako mu prikázal. Tuho zavrel oči a zavesil sa na Panov veľký chlpatý pás. Cítil, že žalúdok ostal kdesi za ním. Nasledoval hlasný šušťavý zvuk a silná kvetinová vôňa. *Divoké ruže*, pomyslel si a opatrne ňuchal. Máličko otvoril jedno oko a pozrel sa dolu. Vzápätí to oľutoval. Stál na priesvitnom pruhu dúhy, ktorá oblúkom smerovala do neba. Zem za ním sa zmenšovala a zmenšovala. Celé Grécko sa pod ním rozprestieralo ako pokrútená zeleno-jantárová ruka v tmavofialovom morskem kúpeli. Práve chcel vykriknúť hrôzou, keď sa znovu ozvalo zašušťanie a úder. Preleteli hmlistou stenou a pristáli.

„Sme tu,“ povedal Pan. Zoskočil z dúhy a vydal sa v ústrety žiarivým bielym chrámom.

Na Olympe bolo všetko obrovské a veľmi čisté (i keď Démon vo vzduchu zachytil zvláštny a mierne nechutný pach hnoja). Medzi gigantickými mnohofarebnými kvetmi a stromami s trsmi visiaceho strieborno-zlatého ovocia sa pohybovali všemožné nymfy a cherubíni. Démon musel pobehnúť, aby otcovi stačil. Batoh mu udieral o chrbát.

Zrazu pocítil náramnú zlosť. Ako to, že sa jeho otec objavil len tak, z ničoho nič, a uniesol ho bez toho, aby mu čokoľvek povedal? Nebolo to *fér*! Ak má byť upečený a zjedený ako obeť, chce vedieť prečo.

„Hej!“ zvolal Démon. „Hej, ty! Stoj!“

Pan sa zastavil. Veľmi pomaly sa otočil, v očiach mu blľal zelený oheň. Nymfy a cherubíni sa im ihneď pratali z cesty.

„To ,Hej, ty!’ kričíš na MŇA, chlapče?“ opýtal sa veľmi ticho.

Démon zľahka prelgol, ale neplánoval sa pokloniť. Prikývol. Mama mu stále vravela, že jeho najväčšou chybou je, že nikdy nevie, kedy má byť slušný a kedy má držať jazyk za zubami pred staršími a skúsenejšími. Ale tentoraz mu to bolo fuk.

„Áno... hm, pane – Vaše Božstvo, Pan, Otec. Chcem v-vedieť, č-čo sa mi ch-chystáte u-urobiť.“ Démon nechcel koktať a zajakávať sa, ale akoby mal jeho hlas vlastný rozum. Odkášľal si a dal ďalší pokus. „Ak mám byť obetovaný bohom, myslím, že ste mi mali dovoliť, aby som sa najprv s mamou poriadne rozlúčil. Keď umriem, bude sa na vás veľmi hnevať.“

Pan sa naňho pozrel. Zelený oheň v očiach mu vyhasol a ústa sa mu otvorili s mohutným smiechom, silným ako prievan, ktorý Démona takmer zložil na zem.

„Obetovať bohom? Naozaj si myslíš, že preto si tu? Môj vlastný syn? Počuli ste to, nymfy, vraj OBETA? To bolo dobré!“ Smial sa ďalej a nymfy a cherubíni sa pred nimi opäť zjavili, s úľavou na tvári. Pan si poškriabal zakrútený roh a rukou si prešiel cez hustú srst'. Vypadla mu z nej sprška kôry, vetvičiek a suchých listov.

„Pri Diovom nechte! Povedal som to tvojej drahej matke, ale zabudol som to povedať tebe. Pod', chlapče, nasleduj ma tak rýchlo, ako vieš. Je najvyšší čas, aby som ťa zobral prezrieť si Božie stajne.“

2. KAPITOLA

BOŽIE STAJNE

Božie stajne boli príšerne smradľavé. Nedalo sa tomu nijako vyhnúť. Dlhá vysoká budova páchla ako mix prastarých mŕtvych rýb a tisícročných výkalov. Z každého boxu a ohrady sa ozýval vresk šeliem a beštií. Hluk bol neopísateľne hlasný. Pan vycúval zo stajne, rukami si pritom zakrýval svoje chlpaté uši. Privolal Démona k lavičke pod stromom, ktorá stála opodiaľ a bolo tam trochu tichšie.

